

הפורתח בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום חמישי א' חשוון תשפ"ב | דף היומי בבלי: ביצה לו | דף הכולל: ביצה ב.
דף היומי בהלכה: מסעיף ב' עד סעיף ה'.
מוסר: שפת תמים - מתחילת פרק ז' עד "וכמה גדולה היא".
קנין חכמה הלימוד השבועי: פרק כא עד סוף פרק כא

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

"בליל שמח"ת בא אלי בחלום זקן וביקש ממני לומר לבחור משה שוואב: 'משיב הרוח'..." | התשובה
הניצחת ששכנעה את האקדמאי מחולון | האריה שהיה בתיבת נח לא היה אריה רגיל | 2245

חדשות דרשו

'דרשו' ו'שיח אמונה' הודיעו על תוכן הלימוד של התכנית 'קנין שביעית' ע"פ הדרכתו של רשכבה"ג מרן שר התורה שליט"א

חוברת עם תוכן הלימוד של 'קנין שביעית' תופץ בבתי הכנסת בריכוזים הגדולים •
במסגרת התכנית יתקיימו מבהנים חודשיים נושאי מלגות

כאשר לפי הנושאים הנלמדים בו, יופנו הלומדים ללימוד הנושא ברמב"ם ובדרך אמונה. הנושאים שיילמדו במסגרת התכנית המלאה יכללו בין היתר את דיני תוספת שביעית, מלאכות המותרות והאסורות בערב שביעית, מלאכות דרבנן האסורות בשביעית עצמה, ובענין קביעות השנים לשביעית ולמעשרות, זיבול וסיקול השדה בשביעית, שדה שנעבדה בשביעית מה דינה, ובענין מלאכות בשביעית כשאינו מתכוון לתועלת האילן, ובכמה ענייני הפסד פירות שביעית, קביעות השנים למעשרות, בענין איסור לפני עוור בשביעית, המקומות המחויבים בשביעית, איסור ספיחין, בגדרי המינים החייבים בשביעית, צורת השימוש בהם, חובת הביעור ואיסור סחורה, השימושים המותרים בפירות שביעית ובענין סחורה בפירות שביעית, בדיני ביעור ובדיני שמיטת כספים ותקנת פרוזבול.

התכנית תכלול לימוד של 10 חודשים בשנת השמיטה ויתקיימו עשרה מבחנים בחודשים אלו, זאת על מנת לסייע בקביעות

בימים אלו, נפתח הרישום לתכנית הלימוד והמבחנים לשנת השמיטה 'קנין שביעית' אשר נוסדה לקראת השמיטה על ידי הארגונים 'דרשו' ו'שיח אמונה', בהדרכתו והכוונתו של מרן רשכבה"ג שר התורה שליט"א.

בהתבטאות נדירה אמר מרן שליט"א בעת יסוד התכנית כי לימוד הלכות שביעית בעיון כפי שנתקן בתכנית 'קנין שביעית', הרי זה כאילו מקיים מצוות שמיטה וכפי שכתב הח"ח בתורה אור, כי יש ביד הלומדים בעיון והלכה למעשה כמי שמקיימים את המצוה.

במסגרת תכנית הלימוד החודשית יילמדו משניות שביעית עם פ"י הר"ש והר"מ לפי הספק של פרק אחד לחודש. רמב"ם הל' שמיטה ויובל לפי סדר המשניות עפ"י ציון ה"עין משפט". "דרך אמונה" למרן שר התורה הגר"ח קנייבסקי שליט"א על סדר הרמב"ם הנ"ל (לא כולל ציון ההלכה ובאור ההלכה).

סדר הלימוד כפי שנקבע השבוע, יהיה ע"פ סדר פרקי המשניות,

שישימו לבם לתורה ויאמרו פלפול מלבם. וזכו ארגון 'דרשו' לזרז תלמידי חכמים ע"י המבחנים, ועתה לקראת השמיטה מחזקים הענין ביתר שאת ויתר עוז, לכן אף ידי תכון עמם ונזכה להגאולה השלימה במהרה בימינו אמן.

ויצירת מחייב ללימוד שינון וחזרה וכפי שהביא הג"ר יצחק שאול קנייבסקי בשם אביו שליט"א במעמד יסוד התכנית על ידי דרשו ושיח אמונה, כמבואר הרבה פעמים שחז"ל כדי לזרז היו עושים מבחנים לתלמידים, הוה בדיק לן רבא וכו', לחדד התלמידים

הסיפור היומי

"בשעה 3:30 לפנות בוקר חזרנו העירה, עוברים בדרכנו מתחת ביתו של הרבי. לפתע אני מרים את עיני לחלון הבית, ואני אומר לחבריי - הרבי עומד בחלון! הם לעגו לי: "אתה חולם", אבל אני התעקשתי. אני רואה דמות בחלון, ומי זה יכול להיות אם לא הרבי?"

"כ-30 שנים עברו מאז, אבל המחזה הזה, של הרבי העומד בחלון וממתין לנו שעות ארוכות כולו קורן באהבת ישראל, אינו יכול למוש מזיכרוני..."

אליו והוא כלל לא שמע אפילו מילה, מכיוון שהיה שקוע עמוק בשרעפי קודש ורוחו משוטטת בהיכלות של מעלה. כאשר היה צריך בכל זאת לדבר אתו, ועוררו אותו בכוח, ראו עליו שהוא כאילו יורד מעולם אחר.

אבל הפעם לא. כף רגלו של הרבי אך חצתה את סיפו של האולם ומיד נמשכו עיניו אל הבחור המתפתל בכאביו ולופת את ידו הפצועה. הוא ממש רץ לעברו במהירות הבזק ושאל בחרדה ודאגה "מה קרה כאן?"

הבחור לא רצה להלשין על המחלק וענה בלשון עמומה "קיבלתי מכה מהברזל". הרבי הביט אל היד הפגועה ואמר בדאגה רבה, "אתה חייב ללכת מיד לבית חולים 'זיו'". עיניו סקרו את הציבור ומיד נחו עלי (המספר, ר' אהרן ברזסקי שיחי') ועל עוד בחור שהיה שם. הוא קרא לנו וביקש: "אנא, לכו עם חברכם תיכף ומיד לבית חולים 'זיו', צריך לבדוק את היד ולטפל בה בדחיפות, אסור להשאיר אותה ככה ללא טיפול".

כשהרבי אומר, שומעים בקולו. יצאנו תיכף ומיד לעבר בית החולים זיו, ושם כמו בכל חדר מיון לוקח זמן רב עד שתהליך הקליטה מתבצע, עברו שעות עד שהבחור נבדק על ידי רופא וזכה לטיפול יסודי שכלל גיבוס כף היד וכל הנלווה לתהליך רפואי מסוג זה.

"בשעה שלוש וחצי לפנות בוקר אנחנו חוזרים מבית חולים 'זיו' העירה ומהלכים ברחוב הנשיא, מתקרבים לאטנו אל מתחת לביתו של הרבי. בגלל ההליכה נעשה לנו חם, ופשטנו את ה'בעקישעס' אותם החזקנו ביד וכך אנחנו מהלכים בניחותא ברחוב החשוך.

והנה לפתע אני מרים את העיניים לעבר חלון חדרו של הרבי ואני אומר לשני חבריי: הרבי עומד בחלון. הם לעגו לי, אתה חולם חלום. אבל אני התעקשתי שאני רואה דמות בחלון, ומי זה יכול להיות אם לא הרבי. כעת הם החלו לחשוב אותי אני צודק, ובתגובה מיהרנו ללבוש את הקפוטות...

מספר הרה"ח ר' אהרן ברזסקי שליט"א מביתר, שבזמן התרחשות המעשה היה "הויז בחור" אצל כ"ק מרן אדמ"ר מלעלוב זצ"ל:

"היה זה באחת השבתות בהן שבת הרבי זצ"ל בעיה"ק צפת, ולאותה שבת הגיע ציבור גדול מהחסידיים לשבות בצלו. לאחר התפילה אכל הקהל באולם את סעודת ליל שבת, שרו זמירות ואמרו דברי תורה והכל התנהל בסדר מופתי.

היו כמה בחורים, שכדרכם של בחורים התברכו בתיאבון בריא, וכמות האוכל שניתנה להם הייתה זעומה ביחס למושגים שלהם. אחד מהם שהרגיש שהרעב עדיין מנקר בבני מעיו, קם ממקומו וניגש אל הדלת המפרידה בין האולם למטבח והקיש עליה. בדלת היה כמין חלון-אשנב ברזל ממנו הוציאו את האוכל החוצה לחלק לקהל.

כאשר הקיש הבחור על הדלת בקולות ורעמים, נפתח אשנב הברזל והמחלק שאל ברוגזה "מי זה". אותו בחור ענה גם הוא ברוגזה, "זה אני, מה פשר המנות הקטנות שחילקת? נשארתי רעב".

"נתתי מספיק", ענה המחלק, "וחוץ מזה, כבר לא נשאר כלום". התפתח ביניהם ויכוח סוער ועד מהרה הטונים עלו בצורה תלולה והשניים החלו צועקים זה על זה, כאשר הבחור מרגיש מרומה יען כי בחורים אחרים זכו לנגד עיניו למנה נוספת.

כעסו כי רב הושיט את ידו לעבר חלון הברזל כדי ליטול משם מנה נוספת לעצמו. והמחלק, שרתח גם הוא מזעם לא חשב הרבה והגיף את חלון הברזל בכוח כדי לסגור אותו. הוא לא העלה בדעתו מה שעלול לקרות כתוצאה מכך - הברזל הכבד חבט בכף ידו של הבחור במלוא העוצמה וריסק אותה עד שורש כף היד. הבחור פרץ בזעקת כאב איומה והתפתל מכאבים נוראים. ובדיוק אז נכנס הרבי למקום...

כאן המקום להזכיר כי בליל שבת, יכלו לראות ולמשש בידיים שהרבי כלל איננו בעלמא הדין. לעיתים תכופות היו מדברים

אומרים שהרבי היה ממעט מאוד בשינה בכל ליל שבת והיה לומד כל הלילה. באותה שבת יכולנו לראות בחוש כיצד הרבי לא יכול היה לתת תנומה לעפעפעי, והוא עמד בחלון כאשר בהתמדתו הידועה הוא לומד כדרכו, אך לא ליד השולחן, אלא בעמידה, ליד החלון, כדי שיוכל לראות אותנו מיד כשנחזור, וכאשר זה קרה, מיד עטף אותנו בדאגה של אבא אוהב, שנאכל ונשתה ונשב. כשלושים שנים עברו מאז, אבל המחזה ההוא חקוק בעצמותי עד היום הזה, ודמות קדשו של הרבי העומד בחלון וממתין לנו שעות ארוכות כולו קורן באהבת ישראל, אינה יכולה למוש מזיכרוני.

(מתוך שיחה עם הרה"ג ר' יאיר וינשטוק שליט"א, בגיליון 'אהל מועד' - לעלוב)

אנו פוסעים עוד כמה פסיעות וכעת שלושתנו רואים בצורה ברורה את הרבי עומד בחלון. גמרא גדולה פתוחה לפניו ועיניו נשלחות לעברנו. מיד הבנו שהרבי פשוט עומד ומחכה לנו, ואכן הרבי קרא לעברנו: "חזרתם מבית החולים? תעלו למעלה". אנו עולים אל ביתו של הרבי, והוא מקבל את פנינו בפנים מאירות. ראשית שאל והתעניין בדאגה רחימאית מה מצב היד הפגועה ואחרי שהתעדכן בכל הפרטים אמר לנו: "הרי אתם כמעט ולא הספקתם לאכול בסעודת ליל שבת. מה אתם רוצים לאכול? גשו אל הארון במטבח וקחו כל מה שאתם רוצים, עוגות, ופלות, קוגל, פירות... רק שלא תישארו רעבים". וכך, כמו אבא אוהב, עמד הרבי על גבינו ולא נח ולא שקט עד שראה ששלושתנו אכלנו ושבענו.

פרשת השבוע

"האריה שהיה בתיבה של נח לא היה אריה רגיל. הוא היה האריה האחרון בעולם! וממנו עתיד היה לקום הדור הבא. את האוכל של האריה האחרון בעולם - אסור לאחר אפילו פעם אחת!"

כך הסביר הגר"א קלמנוביץ זצ"ל את סיבת חפזו באישון לילה להפקיד כסף עבור תלמידי ישיבת מיר בשנחאי?

של האריה מעידה על חוסר הכרת הטוב, הרי כל שאר האריות שבעולם נמחו במי המבול, ורק אריה זה ניצל בזכותו של נח. ועוד שנח טרח ופרנס אותו במשך י"ב חודש בתיבה, וכפי הנראה לא איחר יותר מאותה פעם בהבאת המזונות לארי, וכי לא היה יכול האריה להמתין פעם אחת למזונו?

"אלא, השיב הרב קלמנוביץ על שאלת עצמו, 'עלינו לדעת שהאריה שהיה בתיבה של נח לא היה אריה רגיל. הוא היה האריה האחרון בעולם! נצר אחרון לזן נכחד של כפירי אריות, וממנו עתיד היה לקום הדור הבא. ובכן, את האוכל של האריה האחרון בעולם אסור לאחר אפילו פעם אחת! לשריד אחרון יש מעמד מיוחד במינו ויש להתייחס אליו בהתאם.

"וכך הוא בענינו, סיים הרב קלמנוביץ את דבריו. 'בחורי הישיבות והר"מים שנמצאים עכשיו בגלות בשנחאי הם 'האריות האחרונים' של עולם התורה, ומהם יקום דור חדש של לומדי התורה, ולפיכך אסור לחכות לשלוח להם את הכסף אפילו שעות ספורות בלבד."

(גיליון 'בית מדרש' מתוך 'שמחת אלעזר ח"ב, עמ' ט"ז)

סיפר הגאון רבי אלעזר שמחה וסרמן זצ"ל מתקופת פעילותו להצלת שארית הפליטה מידי הצורך הנאצי ימ"ש, לצד הגאון רבי אברהם קלמנוביץ זצ"ל שעמד באותם ימים בראשות 'ועד ההצלה' בארה"ב:

"לילה אחד המתנו לקבל סכום כסף כדי להעבירו לתלמידי ישיבת מיר, אשר שהו באותה תקופה בגלותם המפורסמת בשנחאי. השעה היתה כבר שעת לילה מאוחרת, שתים-שלוש לפנות בוקר, והכסף בושש מלהגיע. כאשר סוף סוף הגיע הכסף, הביע הרב קלמנוביץ את רצונו לצאת תיכף ומיד אל סניף הדואר המרכזי כדי להפקיד את הכסף עבור בני הישיבה בשנחאי. הצטרפתי אליו למסע הלילי, וכך יצאנו יחדיו לסניף הדואר.

"כאשר ישבנו והמתנו לתורנו במשרדי הדואר, פנית אליו בשאלה: מה הדחיפות הרבה, מדוע לא ניתן היה להמתין עם הפקדת הכסף עוד כמה שעות בודדות, רק עד למחרת בבוקר? ענה לי הרב קלמנוביץ בשאלה מאלפת: 'חז"ל אומרים שפעם אחת איחר נח בהבאת מזונות ומחמת זה הארי הכיש אותו. ונשאלת השאלה, כיצד זה לא התבייש הארי? כל התנהגותו

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

"אמרתי לו: אדוני, ישמעו אוזניך מה שבפיך ממלמל. פסוק ראשון בתורה ואתה כבר מתפלסף? תלמד את כל התורה, תעמיק, ואז בעזרת השם גם תבין את הפסוק הראשון..."

התשובה ששכנעה את האקדמאי מחולון, ואיך מקרבים רחוקים בלי להיכנס לוויכוחים באמונה | הרב מנחם וייס שליט"א

אמר לי: "אני אומר לו: סבלנות, בהמשך הסמסטר ננתח, נעמיק, נלמד ואז בוודאי גם תבין, כרגע קח את זה כנוסחה".

אמרתי לו: אדוני, ישמעו אוזניך מה שבפיך ממלמל. פסוק ראשון בתורה ואתה כבר מתפלסף? תלמד את כל התורה, תעמיק, ואז בעזרת השם גם תבין את הפסוק הראשון. סמסטר מתחיל בשמחת תורה כל שנה, ומסתיים בשמחת תורה בשנה הבאה. סיימנו את התורה לפני שבוע בפסוק: 'ולכל היד החזקה ולכל המורא הגדול אשר עשה משה לעיני כל ישראל...' חזק ונתחזק... חתן תורה, ומיד חתן בראשית... 'בראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ'. סופו מוכיח על תחילתו: אותות ומופתים בארץ מצרים, למען תדע כי אני ה', היד החזקה והמורא הגדול, למען תדע כי אין כמוני בכל הארץ' - היא היא ההוכחה באמונה פשוטה שבראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ. אבל בשביל לגלות את האור ולהסיר את הלוט הערפל והעבים המכסים את האמונה, צריך 'נעשה', ללמוד את כל התורה כולה, לחוש את האור עד לפסוק האחרון 'לעיני כל ישראל', או אז זה מאיר עיני כל אחד מישראל, הרחוק והקרוב.

בערב יום הכיפורים האחרון נפגשתי עם אלעזר שטרום בציון קדשו של הצדיק משטפנשט זיע"א בגבעתיים, והוא אומר לי: אתה זוכר את 'ההתקפה' של המלומד עליך ביום שישי במרכז הקהילתי בחולון? דע לך, האיש הרציני הזה קיבל את תשובתך ברצינות, וקבע חברותא עם אחד מהרבנים העוסקים בקירוב הפעיל בעיר חולון, כיום הוא יהודי שומר תורה ומצוות, מקפיד על קלה כבחמורה, אפשר לומר עליו 'אשטיקל תלמיד חכם...' 'ג עיקרי האמונה של הרמב"ם, זו הנוסחה, זו התפילה, וזו קביעה במח ובלב, מתוך אמונה פשוטה, שאדם משנן לעצמו מדי יום ביומו כל ימי חייו. אני מאמין באמונה שלמה שהבורא יתברך שמו הוא בורא ומנהיג לכל הברואים והוא לבדו עשה ועושה ויעשה לכל המעשים.

(גיליון 'באר בשדה' שטפנשט)

לפני 30 שנה החילתי לעסוק בתנועת הקירוב, להשיב לב בנים לאביהם שבשמים, מצויד בברכתו של מו"ר הנתיבות שלום זי"ע, ובהזדרכתו שלא להיכנס לוויכוחים ולחקירות בענייני אמונה, וגם לא לנסות להוכיח יתר על המידה מציאות וקיום אלוקים. מורי זי"ע נקט בדרך, שכל יהודי באשר הוא יש בו אמונה מולדת, בהיות ונשמות כל עם ישראל היו במעמד הר סיני, קיבלו התורה, וזעקו יחדיו נעשה ונשמע, וגם אם עבים וערפל מכסים את האמונה, צריך להאיר להם באור התפילה, באור התורה, באור השבת.

יהודי באשר הוא, סבר הרבי זי"ע, אינו כופר ח"ו או אתאיסט כפי שזה נקרא, וע"כ אין צורך להיכנס לנאומים והרצאות וחקירות בענייני אמונה לפני ולפנים. תמיד חזר הרבי הנתיבות שלום זי"ע על האמרה של אור שבעת הימים הבעש"ט הק' זי"ע לפני הסתלקותו: עם כל ההשגות שהשגתי, נשארתי פתי ומאמין באמונה פשוטה.

יכול אני לומר שברכתו של הרבי התקיימה בי ולא נתקלת בכל עשרות שנות פעילות בתנועות התשובה בארץ ובעולם בצורך להיכנס לפילוסופיה וכדומה בענייני אמונה.

לפני כ-5 שנים התבקשתי ע"י תנועת הקירוב 'אור מתתיהו' ע"ש הצדיק משטפנשט להצטרף לפאנל ביום שישי בוקר במרכז הקהילתי בחולון, בהנחיית אלעזר שטרום, הנושא: 'הפרשה- ופשרה', כ-100 משתתפים ובעיקר אוכלוסייה אקדמאית.

איך שהחילתי את דברי ע"פ בקשת המנחה, קפץ מאן דהוא מהקהל ואומר בהתרסה: "בראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ, מי אמר?!..." וכו' עפ"ל. אני לא נכנס לוויכוחים והוכחות בענייני אמונה, השבתי לו, וכיהודי טוב המשכתי בשאלה: במה כבודו מתעסק? הלה ענה לי שהוא מרצה במדעי המדינה ויחסים בינלאומיים באוניברסיטה, ובעל תואר ד"ר. שאלתי אותו: אם סטודנט בתחילת הסמסטר בשיעור הראשון אצלך קופץ ושואל: 'תוכיח, מי אמר? אולי זו המצאה שלך אדוני...' מה אתה עונה לו?

רוצים לקבל את 'לקראת שבת' מדי שבוע ישירות למייל? שלח מייל ל- dirshu@dirshu.co.il

בקריאת התורה, לאחר שעלו הכהן והלוי, קרא רבי אריה ל'שלישי' את אותו מעגן בשמו האמיתי, יעמוד פלוני בן פלוני, כפי השמות שמסר הרב מבריסק לרבי איסר זלמן, ואז ראה רבי אריה שהלה מתרומם קמעה ממקומו ושוב חוזר לשבת...

סיפורי חכמתם של גדולי עולם

להיות עשירים מוטרדים מכך, וזאת משום שהם יודעים, שמאז ומעולם היו פערים כלכליים בין אנשים, ואדרבה הם רק רוצים שהפער הזה יצטמצם לטובתם...

"הלואי" - אמר לו רבי יוסף חיים - "שהחשש שלך יתממש וכולם יהיו לומדי תורה, ואז נזכה לכל הטוב והאושר המובטחים לבני תורה..."

ושוב מעשה בחכמה, שהפעם התירה אשה מעגינותה: בקשה הופנתה אל הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל מאת הבריסקער-רב, הגאון רבי יצחק זאב סולובייצ'יק זצ"ל: "תושב בריסק נטש את אשתו והותיר אותה עגונה, ויש יסוד סביר להניח שהוא נמלט לארץ ישראל, הנה שמו, שם אביו ותיאורו, אם תמצא אותו בארץ ישראל, עשה ככל שביכולתך לשכנע אותו שיתיר את אשתו מחבלי עגינותה..."

לפי השערות של רבי איסר זלמן, נראה היה לו כי הלה התדרדר לפשע ומושבו בין הפושעים, משכך פנה לגאון רבי אריה לוי זצ"ל, שהיה עוסק עם האסירים וחבריהם לפשע, ומסר לו את שם המעגן ואת תיאורו וביקש ממנו כי אם ימצא אותו ידבר עימו בענין.

ואכן, כפי ששיער רבי איסר זלמן, באחד מביקורי רבי אריה לוי בכלא, מצא אדם העונה בדיוק לתיאורים של אותו מעגן, ניגש אליו רב אריה ושאל אותו לשמו, אלא שהוא נקב בשם אחר. הבין רבי אריה כי הוא שינה את זהותו כי מסתתר הוא, ועל כן פנה אל הרעיון שעלה לו בחכמתו:

בקריאת התורה, לאחר שעלו הכהן והלוי, קרא רבי אריה ל'שלישי' את אותו מעגן בשמו האמיתי, יעמוד פלוני בן פלוני, כפי השמות שמסר הרב מבריסק לרבי איסר זלמן, ואז ראה רבי אריה שהלה מתרומם קמעה ממקומו ושוב חוזר לשבת... בסיום התפילה, כבר לא יכול היה אותו יהודי להתחמק מזהותו האמיתית, ולאחר שיחה ארוכה בה דיבר הרב על ליבו, והסיר ממנו את שכבות העקשנות והרוע, הסכים האיש לתת גט לאשתו...

הסיפור הבא יתאר היטב את ישרותם של הצדיקים אף כלפי מי שאינם ישרים, ואדרבה, היא זו שעמדה להגנתם...

הרב ישראל ליוש

"אלה תולדת נח נח איש צדיק תמים ה'ה בדרתיו את האלקים ה'הלהך נח" (ו ט)

שלושה שבחים נאמרו כאן על נח: 'איש צדיק', 'תמים', 'את האלוקים ה'הלהך נח'! הבה נעיין: המילה 'איש' לכאורה מיותרת, וכי אינו איש? ומה השבח בזה? כתב ע"כ הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל שהמילה 'איש' מבטאת אדם שהוא בר דעת ושכל, ורק מי שיש בו דעת, שייך לשבח אותו שהוא גם צדיק ותמים, אבל מי שאין בו דעת לא יועילו לו צדקות ותמימותו, כי הוא קל להתפתות.

אך יש לעיין עוד, אם כבר תיארה אותו התורה כ"צדיק", מהי התוספת "את האלוקים ה'הלהך נח"? והלא מהי צדקות, אם לא הליכה בדרכי האלוקים? דברי הרמב"ן יבארו את הפסוק, וז"ל: "יזכיר הכתוב שהיה זכאי ושלם בצדקו... ואחר שאמר שהוא איש צדיק, כי איננו איש חמס ומשחית דרכו כבני דורו החייבים, אמר שהיה מתהלך את השם הנכבד ליראה אותו לבדו, איננו נפתה אחרי הוברי שמים ומנחש ועונן, וכל שכן אחרי עבודה זרה, ואיננו שומע להם כלל, רק בשם לבדו הוא דבק תמיד, והולך בדרך אשר בחר השם, או אשר יורה אותו, כי נביא היה..."

ה'חכם סופר' מדגיש שהצדקות הראשונה עליה מדבר הרמב"ן, שנח לא היה איש חמס ומשחית דרכו כבני דורו, היא למרות שלכאורה היה יכול להתנהג איתם כך, שהרי "עם נבר תתנבר ועם עקש תתפתל", מכל מקום נח לא רצה להתרגל להתנהג כך בקביעות, כדי לא לקנות קנין בנפשו למידות מגונות אלו, וכדברי הרמב"ם באגרותיו, שההיתר להתנהג כך עם הרשעים הוא רק באקראי ולא בקביעות.

חכמתם של גדולי עולם קדמה ליראתם, ובזכותה נחלצו משאלות של מתריסים, ועזרו על ידה לפונים אליהם בנושאים רבים, אף שלא בענייני הלכה... שאל פעם יהודי את הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד זצ"ל: "אם כל היהודים יעסקו בתורה, כשאיפתך, איך העולם יתקיים?"

"ואם כדברך" - ענה לו רבי יוסף חיים - "אם כולם יהיו עשירים, מי ידאג לספק להם את כל צרכיהם? מי ישרת אותם בביתם? מי יחרוש? מי יקצור? ומשום מה לא ראינו שהשואפים

ממנה חלק? הרי בקלות יכול היה שלא להחזירה כלל! האם הנסיך יכול להישבע שהיו בארנק אלפיים רובל?“, המשיך עורך הדין בקו ההגנה. “כן!” - השיב הנסיך - “אני נשבע שהיו בארנק אלפיים דולר!”

“אם כן” - פנה עורך הדין אל השופטים - “הרי אין לפקפק בשבועתו האמתית של הנסיך, והיא מעידה שהארנק שנמצא כלל אינו של הנסיך, כי חזקה על מי שמחזיר אבדה שהוא מחזיר אותה במלואה, שהרי יכול היה שלא להחזירה כלל, ואם הנסיך נשבע שבארנקו היו אלפיים דולר, כנראה שהיהודי לא מצא כלל את ארנקו, ועל כן אני דורש שהנסיך יחזיר את הארנק למוצא...”. פני הנסיך הסמיקו. השופטים הבינו מיד כי הנסיך נשבע לשקר ובארנקו לא היו כי אם אלף דולר, אך מנגד לא רצו להאשימו בשבועת שקר, ועל כן פסקו שהצדק עם עורך הדין וכנראה אין זה ארנקו של הנסיך. הארנק הושב ליהודי המוצא, שלמרות שהיה מצוי בין שקרנים וגנבים, התנהג בישירות והחזיר את האבדה, ובזכות התנהגות זו זכה באבדה...

“לפני כחודש מצאתי בדרכי ארנק ובו אלף רובל” - שח יהודי את מצוקתו בפני הגאון רבי אליהו חיים מייזל זצ”ל - “למחרת קראתי בעיתון כי אבד לנסיך הפולני ארנק עם זהובים רבים, ומאה רובל מוצעים למוצא הישר. “הלכתי את הנסיך והחזרתי לו את אבדתו, אלא שכאשר ראה שיש בארנק רק אלף דולר, זעק לעברי: ‘אה גנב... היו בארנק אלפיים רובל, השב את האלף רובל שגנבת!’”

“כל טענותיי לחפותי ולישרותי לא הועילו לי, הנסיך תבע אותי למשפט, והנה מחר עת המשפט, מה אעשה אנה אני בא??” “האם יש לך עורך דין?”, שאל אותו רבי אליהו חיים, “כן!” ענה היהודי, “קרא לו אלי בבקשה...” ואכן עורך הדין הגיע אל הרב, והוא הדריך אותו בטענות ההגנה. בעת המשפט, לאחר שעלו שתי הטענות, הנסיך סיפר על אבדתו שלא הושבה במלואה, והיהודי טען בתוקף כי מצא בארנק רק אלף זהובים, הגיע תורו של עורך הדין לומר את דבריו: “כבוד השופטים! וכי אדם שמחזיר אבדה חשוד שהוא גונב

הסיפור היומי

“בליל שמחת תורה בא אלי בחלום זקן, שביקש ממני לומר לבחור משה שוואב: ‘משיב הרוח’ - מושיב הרוחניות, ‘זמוריד הגשם’ - מוריד הגשמיים. כשחזר החלום ונשנה, נסעתי מברנוביץ’ למיר לספר לך זאת”

הבחור שהחליט להישאר בישיבה וקיבל סיוע מופלא מהשמים

לחזות בנועם ד' ולבקר בהיכלו. והתפלל שיתנו לו מן השמים את הכוחות להתגבר על המפריעים העומדים בדרכו. אחרי החג, לפני שהספיק לכתוב להוריו ולבקש את הסכמתם להמשיך ללמוד בישיבה, ניגש אליו תלמיד חכם בן ברנוביץ' ואמר לו: “בליל שמחת תורה בא אלי בחלום זקן שביקש ממני לומר לבחור משה שוואב: ‘משיב הרוח’ - מושיב הרוחניות, ‘זמוריד הגשם’ - מוריד הגשמיים. כשחזר החלום ונשנה נסעתי מברנוביץ' למיר לספר לך זאת.” לפי תיאור אותו איש, הזקן היה סבו של ר' משה, החבר רבי אברהם ארלנגר זצ”ל. ר' משה כתב את סיפור החלום להוריו, וההסכמה לא איחרה מלהגיע.

הגאון הצדיק רבי משה שוואב זצ”ל מנהלה הרוחני של גייטסהד, נסע בבחורותו לאלול לראות את ישיבת מיר בפולין. בעת שהותו במיר התעוררה שאלת עתידו. אביו היגר לאנגליה ופתח עסק, ובזקנותו לא היה מי שיעזור לו. מחד רצה ר' משה להישאר בישיבה ומאידך דאג מאד להוריו שהלכו והזקינו. בדילמה זו עברו עליו הימים הנוראים בישיבת מיר. כשהגיע ליל שמחת תורה, שהיה ידוע בישיבות ליטא כיום של חדווה רוחנית נעלית, ובישיבת מיר רבי ירוחם העלה את הבחורים לפסגות גבוהות ביום זה, רקד הבחור משה שוואב עם ספר התורה בידו סביב הבימה, ובאותו רגע גמלה בליבו ההחלטה שהוא את בית המדרש לא עוזב, אלא שבתי בבית ד' כל ימי חיי

(מוסף שבת קודש, פרשת נח תשע"ב)

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

הרבי הסביר לאורח כי בגילו המבוגר הוא עלול לשכוח הרבה דברים, ולכן טוב עשה שהגיע מוקדם לביהכ"נ וכך יוכל להיות לו לעזר... ותיכף ומיד התיישבו ללמוד ספר קיצור שו"ע, כשהרבי 'אינו מבין כלום' ושואל בתמימות, והאורח עוזר לו בשמחה...

שפלות הרוח העצומה של הרבי מטאלנא זצ"ל

אח"כ ליתר שאת ביקש ממנו הרבי זי"ע, שבשעת הנענועים יעמוד לידו ויראה לו את הצדדים שצריכים לנענע, שלפעמים הוא מתבלבל בסדר... והיהודי לא ידע כיצד להודות לה' על הזכיה שנפלה בגורלו להיות לעזר לרבי שלא יתבלבל בסדר הנענועים. וכך היה. בעת התפילה היה היהודי הזה לעזר לרבי, וכל הקהל הקדוש עוצר פיו מלשחוק. מה רואים הם? האם באמת צריך הרבי לעזרה? הרי למעלה משמונים שנה מסתדר הרבי לבדו, ואך רק אתמול היה הכל בסדר, בלא עזרה, מלא בכוונות נעלות, כולו בשמים. והבינו כולם מה כאן היה, עוד סיפור קטן אצל הרבי מטאלנא אבל גדול מאוד אצל האנשים - של ענווה מרובה של הרבי.

מסיים ר' א' ואומר: לקח לי הרבה זמן לשכנע את האורח שהרבי רק עשה הצגה ולא היה צריך לעזרתו, אלא מחמת ענווה מרובה עשה כל זאת. ההצגה שעשה הרבי זי"ע הייתה חזקה פי מאה מדבריי, והיתה לי עבודה קשה להחזירו למציאות האמיתית. כה גדול היה הרבי זי"ע בלהקטין עצמו ולהשפיל עצמו, עד שכולם היו משוכנעים בדבריו.

(אמרתך חייטני)

סיפר החסיד ר' א', מהמסתופפים בצל הקודש אצל האדמו"ר מטאלנא זצ"ל:

שנה אחת בחג הסוכות הגיע למרומי בית וגן יהודי אורח מחו"ל, אשר שמע שיש 'יהודי טוב' בבית וגן, הרבי מטאלנא, וכדאי לראותו. האורח הגיע כשעה לפני תחילת התפילה, והרבי זי"ע היה לבדו בסוכת בית המדרש בהכנותיו הרבות לתפילה ולנענועים. כידוע לכל, הרבי זי"ע אע"פ שהיה נסתר גדול בכל דרכיו, היו דברים שהיה קשה לו להסתיר, ואחד מהם היה תורת הנענועים, שכולם ידעו וראו כל שנה את ההכנה הגדולה ואת העבודה העצומה ואת הכוונות בדבקות בעת הנענועים.

ברגע שהרבי ראה אדם זר שאינו מכירו, ידע מה עליו לעשות, להשפיל עצמו. קיבלו הרבי בסבר פנים יפות ובשמחה עצומה, ואמר לו שטוב עשה שבא מוקדם, ממש כשליח מלמעלה, כמלאך המושיע, ושיבר את אוזנו שבגילו המבוגר עלול הוא לשכוח הרבה דברים, וטוב עשה שיהיה לו לעזר... ותיכף ומיד התיישבו ללמוד את ההלכות מתוך ספר קיצור שו"ע, והרבי 'אינו מבין כלום' ושואל בתמימות שאלות, והיהודי האורח שמח לעזור לרבי שאינו יודע את ההלכות...

מדי כמה שנים צריך לבדוק מזוזות בבנין עם עשרים דיירים?

משולחנו של הרה"ג רבי מרדכי הלוי שוורצבורד שליט"א מורה הוראה 'נאות שמחה' - מודיעין עילית

זה כבר רבים, וראוי להחמיר, ועיקר החיוב על כל אחד מהדיירים שידאגו למנות אחראי שיבדוק כראוי את המזוזות, ואינו שייך דוקא לועד הבית בפרט במקומות שמתחלף ועד הבית פעם בשנה, ולכן כל אחד שיקח על עצמו מצוה גדולה זו הרי הוא זריז ונשכר וזוכה ומזכה את אחיו עמו, ובודאי יזכה לאריכות ימים כמו שנאמר למען ירבו ימיכם וימי בניכם וגו'.

שאלה: בנין שיש בו עשרים דיירים האם דינו כמזוזה של רבים שנבדקת פעמיים ביובל [כלומר כל עשרים וחמש שנה] או שצריך לבדוק כל שלש וחצי שנים כדין מזוזה של יחיד, והאם החובה מוטלת על כל הדיירים או רק על ועד הבית? תשובה: יש בזה דעות באחרונים כמה השיעור של רבים, והחת"ס (יו"ד סי' רפ"ג) כתב שבית של ג' שותפים אינו נחשב רבים אלא חייב בבדיקה כמו של יחיד כל שלש וחצי שנים, והוכיח מרש"י שרבים זה שיערי עיר ומדינה ע"ש, ויש שכתבו שמעשרה

האם מותר לספר לשון הרע שכבר התפרסם בעיתון?

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר 'חפץ חיים'

שמכשילו באיסור קבלת לשון הרע, וכן אסור להטעים את הדברים בפני השומע. נמצא אפוא, שגם דבר גנות שכבר התפרסם בעיתון, כמעט לא מצוי שיהיה מותר לספרו.

עוד הביאו בביאורים ומוספים שה'חפץ חיים' הורה למישהו ששאלו לגבי מקרה מסויים, שימנע מלשוחח על כך אפילו עם אדם שכבר יודע עליו. וכן כותב ה'חפץ חיים' לקמן, שאפילו כאשר מספר למישהו דבר שכבר שמע אותו מאחר, עובר על לשון הרע, כיון שהתורה אסרה את עצם סיפור הגנות, וגם גורם בסיפורו שהדברים יתקבלו יותר אצל השומע, לאחר שכבר שמע אותם משני אנשים. [ואף להרמב"ם שמתיר ב'אפי תלתא' - הרי כשכוונת המספר השני להחזיק את הגנות בפני השומע ולגנותו בזה יותר, אסור].

רגיל בפי העולם, שמותר לספר לשון הרע שכבר מפורסם לכל, וכגון שכבר נכתב בעיתון וכדומה. בהלכות הנלמדות היום בסדר הלימוד היומי ב'חפץ חיים', אנו רואים עד כמה הדברים אינם פשוטים, וכי כמעט לא מצוי שיצטרפו כל התנאים להתיר סיפור לשון הרע גם באופנים אלו.

בביאורים ומוספים דנים לגבי דבר שכבר התפרסם ונודע לכל, כגון שנכתב בעיתון - האם מותר לספרו לאדם שעדיין לא שמע מכך, ומביאים שיש שכתבו כי מדברי ה'חפץ חיים' בכמה מקומות מבואר שאין בזה איסור לשון הרע [ודעת הגר"נ קרליץ שכל זה הוא לדעת הרמב"ם המתיר לספר לשון הרע שסופר באפי תלתא, אך לדעות החולקות אסור גם בזה]. אלא שהיתר זה הוא רק אם מספר זאת באקראי, וכן אסור לספר זאת למי שיאמין לכך, משום

דקה מתוקה - 60 שניות מרתקות על הדרך היומי

מדוע עשו לא יורש כיעקב את ארץ ישראל?

ביצה דף לז

האחין שחלקו

בתרא (ז:)' האחים שחלקו יש להם דרך זה על זה, ממילא רשאים בני ישראל לעבור דרך הר שעיר אל חלקם. אבל מכיון שנפסקה ההלכה כשמואל, שהאחים שחלקו אין להם דרך זה על זה, ורב נחמן הוסיף על דברי שמואל "והזהרו בהן שהלכות קבועות הן", וכן פסק הרמב"ם (שכנים פ"ב), שאין להם דרך זה על זה, אמר הקב"ה למשה, שלא רק חלק בירושת עשו - הר שעיר - לא יתן לבני ישראל, אלא אפילו דרך כדי לעבור בחלקו של עשו לא מגיע להם. אבל עמון ומואב לא חלקו עם ישראל כאחים, אלא שהקב"ה נתן להם במתנה, בתור ירושה, מפני כבודו של אברהם אבינו את קני וקניזי עד ביאת המשיח, ובודאי שאין לבני ישראל ללכת דרך ארצם שלא ברשות.

(אזנים לתורה)

בפרשת דברים מזהירה התורה ממעבר בשטחו של עשו בדרכם לארץ ישראל 'אל תתגרו בם כי לא אתן לכם מארצם עד מדרך כף רגל כי ירושה לעשו נתתי את הר שעיר' (דברים ב ה). ואילו במואב נאמר: "כי לא אתן לך מארצו" (ש ב ט) ודומה לזה בעמון, ולמה הוסיף בעשו: "עד מדרך כף רגל"?

ומבאר הגאון רבי זלמן סורוצקין זצ"ל בספרו 'אזנים לתורה', שעשו היה יורש כיעקב את ארץ ישראל, אלא שהוא בעצמו בחר לחלקו בירושה את שעיר שהיא אחת מעשרה הארצות שהבטיח ה' לאברהם אבינו, ובלבד שיעקב הוא זה שיפרע את החוב של "גר יהיה זרעך" (בראשית טו יג), ובשכר זה יקבל בחלקו את כל ארץ ישראל. וכעת כשיצאו בני ישראל ממצרים, רצו לעבור דרך הר שעיר אל חלקם בירושת ארץ ישראל. ולפי דברי רבא במסכת בבא

מדוע

לא הצליח נח להשפיע לטובה על בני דורו ולהחזירם בתשובה?

כיצד

עזב א"א את הקב"ה זרין לקראת אנשים שהיו נראים כעובדי ע"ז?

מדוע

לא נחתם דינם של דור המבול אלא על הגזל, הרי הם עברו על כל העבירות החמורות?

עכשיו
במבצע
מיזחד
בשיווק
ישיר

02-5609000

להבין את הפשט, להעמיק בעיון, להאיר את פסוקי התורה בהבנה ובבהירות, כל התשובות לכל השאלות

3 כרכים על המשה חומשי תורה

ידרש דרש

מאת רבי דוד הופשטטר שליט"א

איזה גודל של נקב פוסל את האתרוג?

David Cohen/Flash90

הנקב רחב מאוד, ואף נחסר מהפרי, אין האתרוג פסול אלא כאשר שטח החיסרון הוא כגודל ה'איסר'.

ולהלכה, יש להחמיר כדעה הראשונה, אך בשעת הדחק, או בצירוף ספקות אחרים, ניתן להקל כדעה השנייה, ואף לברך על האתרוג. ובנוגע לגודל המטבע של 'איסר' במידות זמננו, נראה מדברי הפוסקים שהוא לכל היותר כ-8.16 מ"מ רבוע.

[שו"ע תרמח, ב, משנ"ב ו-ט ויד, שעה"צ י ויא; ביאורים ומוספים דרשו, 20]

האם נקב בקליפת האתרוג פוסל אותו?

פוסל; ונחלקו הפוסקים אם חיסרון בקליפה הפנימית פוסל. ובנוגע לנקב מפולש - נחלקו הפוסקים, אם פירושו שהנקב מגיע עד לעברו השני של הפרי, או שאף אם הנקב חדר עד לתאי הזרע, הוא נחשב כמפולש. ויש להחמיר כדעה השנייה; ויתכן כי אף לדעה זו, הנקב נחשב כמפולש רק אם חדר מבעד לקרום העוטף את תאי הזרע.

[שו"ע תרמח, ג, משנ"ב יד, וביה"ל ד"ה ואם; ביאורים ומוספים דרשו, 18 ו-27]

האם צריך לבדוק בזכוכית מגדלת אם יש נקבים זעירים באתרוג?

Yossi Aloni/Flash90

התבוננות, גורע משלימות הלקיחה. אולם, חיסרון שאינו נראה לעין רגילה, וניתן להבחין בו רק בעזרת זכוכית מגדלת, אינו פוסל את האתרוג, כיון שבנוגע לדיני התורה אין להתחשב אלא בראיית העין; ולכן, אם בהתבוננות בעין בלתי מזוינת האתרוג נראה שלם, אין צורך לבדוק בזכוכית מגדלת אם יש בו נקבים זעירים.

[ביאורים ומוספים דרשו תרמח, 15-16]

אתרוג שניקב בנקב מפולש, בכל עובי שהוא, פסול. וגם אם הנקב אינו מפולש - אם שטח הנקב הוא כגודל מטבע של 'איסר', שהיתה מצויה בזמן חכמינו ז"ל; או שנחסר אפילו 'משהו' מהפרי על ידי הנקב, האתרוג פסול.

ויש אומרים, שאף בנקב מפולש, האתרוג אינו פסול אלא כאשר נחסר 'משהו' מהפרי; ואילו בנקב שאינו מפולש, אף אם

כאמור, לפי הדעה שאנו מחמירים כמותה, אתרוג שנחסר ממנו אפילו 'משהו', או שניקב בנקב מפולש בכל עובי שהוא - פסול.

באתרוג ישנן חמש שכבות: קליפה חיצונית דקה, קליפה פנימית עבה, בשר הפרי, קרום תאי הזרע, ותאי הזרע, הנמצאים במרכז הפרי.

חיסרון בקליפה החיצונית, אינו פוסל, וחיסרון בבשר הפרי,

כאמור, לפי הדעה שאנו מחמירים כמותה, אתרוג שנחסר ממנו אפילו 'משהו', פסול, אף אם לא מדובר בנקב מפולש. וכתבו הפוסקים, שלדעה זו, מקור הפסול של אתרוג חסר, הוא בדרשת חכמינו ז"ל על לשון הכתוב: "וּלְקַחְתֶּם לָכֶם... פְּרִי עֵץ הָדָר" - "וּלְקַחְתֶּם, שתהא לקיחה תְּמַה", כלומר, לקיחה שלימה; וכל חסרון שהוא, אף אם אינו ניכר בהבטה ראשונית, כי אם לאחר

* אתרוג יבש לחלוטין, פסול. וניתן לבדוק אם עדיין יש בו לחות, באמצעות חוט ומחט, כלומר, להחדיר לתוכו מחט שמושחל בה חוט, ואם החוט מתלחלח, אות הוא כי האתרוג אינו יבש לחלוטין. ובהחדרת המחט לאתרוג לשם בדיקת הלחות, יש להקפיד שלא להגיע עם חוד המחט לעברו השני של הפרי, משום שפעולה זו יוצרת 'נקב מפולש', הפוסל את האתרוג אף כשלא נחסר מגוף הפרי.
* אתרוג שנשמר משנה לשנה, פסול. אולם, לדעת פוסקים רבים, אם האתרוג נשמר כראוי, כגון שהוא מונח במשך השנה בכלי אטום לחלוטין - אם נמצאה בו לחות בבדיקה הנ"ל, הריהו כשר

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

האוכל פת ביום הכיפורים - האם צריך לברך על 'לחם משנה'?

אם צריך להתכוון לצאת ידי חובת קידוש בברכת "מקדש ישראל ויום הכיפורים" שבתפילת ערבית בליל יום הכיפורים. וכשיום הכיפורים חל בשבת - יש אומרים שהאוכל בו צריך לקדש לפני אכילתו, אך למעשה, כתבו הפוסקים שאין לקדש אף בשבת. ונחלקו הפוסקים לענין האוכל פת ביום הכיפורים, אם צריך לברך על 'לחם משנה', ולמעשה, רצוי להחמיר בדבר.

[שו"ע תריח, י, משנ"ב כח-כט, ושעה"צ כב; ביאורים ומוספים דרשו, 52, 53, 54, 56 ור 59]

חולים וילדים האוכלים ביום הכיפורים, יברכו לפני האכילה ולאחריה. וכשאוכלים פת, יאמרו בברכת המזון 'עלה ויבוא', להזכרת יום הכיפורים, בנוסח: "את יום הכיפורים הזה"; וכשחל יום הכיפורים בשבת - יאמרו גם 'רצה'. ואם שכחו להוסיף הוספות אלו, לא יברכו שנית. ויש שכתב שגם בברכת 'מעין שלוש', כגון 'על המחיה', יש להוסיף: "וזכרנו לטובה ביום הכיפורים הזה", אך יש שהסתפק בדבר. ואין לומר 'קידוש' על היין ביום הכיפורים, ונחלקו הפוסקים

הלוח היומי

א' בחשוון | בשנת ב' אלפים תתקל"ו, בחודש זה סיים שלמה המלך את בניית ביהמ"ק הראשון

בשנת ב' אלפים תתקל"ו, בחודש זה סיים שלמה המלך את בניית ביהמ"ק הראשון.

יארצייט:

ד' אלפים תתקנ"ב/ל"ב: רבי דוד ומשה ב"ר משה זצ"ל, מצדיקי מרוקו.
תכ"א: רבי מנחם מנדל ב"ר אברהם קרוכמל זצ"ל, אב"ד ניקלשבורג, פרוסניץ וקרמזיר-צ'כיה, תלמיד הב"ח ובעל שו"ת צמח צדק ועוד.

תקפ"ד: רבי אריה יהודה לייב ב"ר ברוך זצ"ל, מלנצהוט-קשינב, בעל חומת אריאל וגבורות אריה.

תקנ"ב: רבי נתן ב"ר אברהם בורגיל זצ"ל, (הראשון), בעל חק נתן.

תרל"ח: רבי יששכר דב בער ב"ר משה הכהן זצ"ל, מוולברוז', בעל עבודת יששכר.

תרע"ט: רבי עקיבא מאיר ב"ר יששכר דב בער הכהן זצ"ל, בעל דברי העם.

תר"פ: רבי יוסף ב"ר יהודה ענגיל זצ"ל, מקראקוב-וינה, בעל אתוון דאורייתא, בית האוצר, לקח טוב ועוד.

תש"ן: רבי ישראל ב"ר יהושע שפירא זצ"ל, מבלז'וב-ארה"ב, בעל שופריה דישראל ורו"כ חבת ירושלים.

תשע"ג: רבי יצחק ב"ר דוד משה רוזנבוים זצ"ל, מקרעטשניף.

לדבר עם ריבון כל העולמים

הגה"צ רבי מרדכי יהושע קרויזר (סבו של הגה"צ רבי זונדל קרויזר) היה מלמד בת"ת דיסקין, בכל פעם שאחד הילדים היה רוצה לעשות ברכה, היה משתיק את שאר הילדים מדיבורם, והיה אומר להם בחרדת קודש: "הקשיבו - ילד זה הולך לדבר עם רבון כל העולמים".

(זהרי חמה עמ' מג)

בעת שאנו עומדים לברך, נתבונן שאנו באים כעת לשבח את הקב"ה, ונשתדל לומר את הברכה במתינות

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' 4992* או 077-2222-666

לתשומת לבכם: התמונות המוצגות כאן יש עליהם זכויות יוצרים ואין להשתמש בכל שימוש שהוא ללא היתר בכתב

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה

דרשו | רח' הקבלן 45 ירושלים | 02-5609000 | לשאלות ופניות בכל נושא: dirshu@dirshu.co.il